26

வெள்ளிக்கிழமை ராத்திரி அவள் செத்துப் போனாள்

குனிந்து கொதித்துக்கொண்டிருந்த நொய்க் கஞ்சியைக் கிளறக்கூட முடியாதபடி ஈர விறகின் புகை அவள் முகத்தைத் தாக்கியது. நன்றாய் எரியாத அடுப்பை மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ஊதி நிமிர்ந்தபோது புகையின் காரணமாய் அவள் கண்கள் எரிந்தன.

வயிறும் மனசும் காய்ந்து எரிந்த வெப்பம் தாங்காது கண்களில் நீர் திரண்டது. வாய்விட்டு அழுதால் அதே அறையில் ஓரமாய்ப் படுத்திருக்கும் கணவன் விஸ்வத்துக்குக் கேட்டுவிடுமே என்ற நினைப்பில், அவள் வெட்டிக்கொண்டு எழுந்த கேவலை அடக்கி, கையைத் தூக்கி ரவிக்கையில் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தலையைச் சற்றே ஒடித்து கணவனைப் பார்த்தாள்.

கோவில் காளைபோல மதமதவென்ற வளர்த்தியுடன் ஓடி ஓடிச் சம்பாதித்த புருஷன், இன்று அரை உடம்பாய் வற்றிப்போய், கிடத்தின இடத்தை விட்டு நகராமல் படுத்துக் கிடப்பது அவளின் துக்கத்தை அதிகரிக்கவே, வெருட்டெனத் தலையை மீண்டும் அடுப்புக்கே திருப்பிக்கொண்டாள்.

சிரிப்பும் கும்மாளமுமாய் இருந்த அவர்களின் இல்வாழ்க்கை யில் தன் கொள்ளிக் கண்ணைப் போட்டது யார்?

கூழோ, கஞ்சியோ குடித்துக்கொண்டு, நன்றாய் வெளியில் வாசலில் போய் வந்துகொண்டு, மானத்தோடு குடும்பம் நடத்தி வந்தவர்கள் மேல் திருஷ்டி போட்டது யார்?

நொய் வெந்துவிட்டது. இறக்கிச் சூடு தணிய ஆற்றினாள். பால் கைவசம் இல்லாததால் சிறிது மோரும் உப்பும் கலந்து எடுத்துக்கொண்டு கணவனருகில் வந்தாள்.

“எழுந்திருங்கோன்னா, கஞ்சி கொண்டு வந்திருக்கேன். குடிச்சிட்டுப் படுத்துக்கோங்கோ.”

விஸ்வம் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“கொழந்தேள்ளாம் சாப்பிட்டாளோ?... நீ என்ன சாப்பிட்டே?...”

“வக்கீலாத்துலேந்து கொண்டு வந்திருந்த பழையது இருந்தது. பசங்க அதைச் சாப்பிட்டு வாசல்லே விளையாடறா. எனக்குப் பசிக்கலை. சரோஜாவாத்திலே முறுக்கு சுத்தக் கூப்பிட்டிருக்கா... போனேன்னா முறுக்கை சுத்திட்டு அப்படியே ரெண்டு வாய் போட்டுண்டு வந்துடுவேன்... நீங்க கஞ்சியக் குடிங்கோ...”

கஞ்சியைக் குடித்து டம்பளரை மனைவியிடம் விஸ்வம் நீட்டியபோது அவன் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிக் கன்னத்தில் ஓடியது.

“என்னன்னா இது? சின்னக் கொழந்தையாட்டம்?”

கண்களைத் துடைத்த ராஜத்தின் கைகளை விஸ்வம் பிடித்துக்கொண்டு விசும்பினான். “நா கையாலாகாதவன் ஆயிட்டேண்டி ராஜம்... நீயும் கொழந்தைகளும் பிச்சைக்காரா மாதிரி யார் யார் ஆத்துலயோ சாப்பிடற நிலைமை வந்துடுத் தேடி......”

“என்னன்னா இது?... எனக்குத் தைரியம் சொல்ல வேண்டிய ஆம்பிளை நீங்களே இப்படி வருத்தப்பட்டா எப்படி? கால் ரெண்டும் இல்லாட்டாலும் புருஷனா நீங்க என் மஞ்சளுக்கும் குங்குமத்துக்கும் குந்தகம் இல்லாம, முழுசா இருக்கேளே! இது போதும்னா எனக்கு. அந்த அம்பாள் நம்பளைக் கைவிட மாட்டா... தைரியமா இருங்கோ”

அம்பாளாவது கைவிடாமல் இருக்கிறதாவது?

குடியே மூழ்கிப் போய்விட்டது. இனி எந்தத் தினுசில் அம்பாள் வந்து கரை சேர்க்கப் போகிறாள்?

ம்ஹூம்—ஒன்றும் இல்லை.

ராஜத்துக்குத் தன் நிலைமை நிதர்சனமாகத் தெரிந்தது தான்; நொந்து கிடக்கும் கணவனைத் தேற்ற ஏதாவது சொல்ல வேண்டாமா? சொல்கிறாள்—அவ்வளவுதான்.

சின்ன வயசிலேயே தாய் தந்தையை இழந்தவள் ராஜம். பந்துக்களின் அன்பை அவளுக்குக் கொடுக்காத அம்பாள், தங்கமான குணத்தையும், 'பளிச்'சென்று கண்ணில் நிற்கும் உருவத்தையும் கொடுத்திருந்தாள்.

அவளைப் பத்து வயசு வரைக்கும் வளர்த்து வந்த உறவுக்கார மாமி, யாரோ சொல்லி யாரோ கை காட்ட, வந்த வரைக்கும் லாபம் என்று ராஜத்தை சித்து வேலைக்கு ஒரு டாக்டர் வீட்டில் விட்டாள்.

டாக்டர் வீட்டுக் குழந்தைகள், பெரியவர்கள் ஏவும் வேலை களைச் செய்யத் தொடங்கி, அந்த வீட்டின் தேர்ந்த சமையற்காரி யாகவே ராஜம் மாறினபோது அவளுக்கு வயசு பத்தொன்பது.

டாக்டர் தம்பதி நல்லவர்கள். ஒன்பது வருஷங்களாய் உண்மையாய் உழைத்த பெண்ணுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுப்பது நம் கடமை என்று உணர்ந்து, ராஜத்துக்கு மாப்பிள்ளை தேடினவர்கள் கண்களில், 'பிராமணாள் காபி ஓட்டல்' சொந்தக்காரர் வேதாசலம் விழுந்தார். வேதாசலத்துக்கு விஸ்வம் ஒரே பையன்— எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் பண்ணின பிறகு அப்பாவின் கடையிலேயே அவருக்கு உதவியாய் இருந்தான். வயசு இருபத்திரெண்டு.

விஸ்வத்துக்கும் ராஜத்துக்கும் சுபயோக சுபதினத்தில் கல்யாணம் நடந்தது.

திருமணமான ஒரு சில நாட்களுக்குள் மாமனாரைப் புரிந்து கொண்டு விட்டாள் ராஜம்.

மனைவியைப் பறிகொடுத்த வேதாசலம் வயசு வந்த பிள்ளை இருந்ததால் இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளத் தயங்குவதும், பெண்டாட்டி ஆசை இன்னும் மனசில் பூதமாய் உட்கார்ந்திருப்பதும் ராஜத்துக்குப் புரிந்துபோனது.

காபி, தண்ணீர் கொண்டு போனால் கையைத் தொட்டு வாங்குவார். விஸ்வம் அருகில் இல்லாதபோது தலையைத் தடவுவார், 'மருதாணி பத்தி இருக்கானு பார்க்கறேன்' என்று உள்ளங்கையைப் பிரித்துத் தடவுவார். 'தலை வலிக்கிறது—

அமுக்கி விடம்மா' என்று பணித்துவிட்டு இவள் குனிந்து அமுக்கும்போது மார்பகத்தை உற்றுப் பார்ப்பார். இன்னும் சில்லறை சில்லறையாய் என்னென்னவோ—

அப்பாவின் பாசம் அறியாத ராஜத்திற்கு வேதாசலம் இப்படி நடந்துகொள்வது முதலில் தப்பாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால் வெகு விரைவிலேயே, இது தகப்பன் ஆசை அல்ல, பெண்டாட்டிக்கு அலையும் ஆசை என்று புரிந்தபோது பயந்து போனாள்.

இதை எப்படி நிறுத்துவது?

"அப்பா உன்னண்டை எத்தனை அன்பு வைச்சிருக்கார் தெரியுமாடீ? நேத்து ஓட்டல்லே சாம்பு கிட்ட சொல்லிண்டு இருக்கார். 'பொண் இல்லேங்கற கொறையை ராஜம் தீர்த்துட்டா'னு கேட்கறச்சே எனக்கு எத்தனை சந்தோஷமா இருந்தது தெரியுமாடீ—" என்றும்,

"இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமை, உனக்குப் பூ வாங்கித் தரணும்னு எனக்குக் கூட ஞாபகம் இல்லை; அப்பாதான் ஓட்டல்லே தூபம் காட்டி பூ போட்டப்புறம் 'இந்தாடா. இதுல பாக்கி பூ இருக்கு. ராஜத்தண்டை கொண்டு கொடுன்னார்"— என்றும், ஒன்றுமே தெரியாமல் சந்தோஷிக்கும் ஆத்மாவிடம் என்னவென்று ராஜம் சொல்லுவாள்?

வேதாசலமும் எமகாதகர்தான்.

தலைக்குத் தைலம் தேய்க்கும்படியோ, அல்லது காலை அமுக்கும்படியோ மாட்டுப் பெண்ணிடம் பிள்ளைக்கு எதிரில் கேட்கமாட்டார். ஓட்டலை அவனைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுத் திட்டமிட்டு வீட்டுக்குச் சுருக்க வரும் நாட்களில் தான் இந்தக் கூத்தெல்லாம்.

வேதாசலத்தின் உள்நோக்கம் புரிந்ததிலிருந்து அவர் தலையை தெருக் கோடியில் கண்டாலேயே பக்கத்துப் போர்ஷன் குழந்தைகளைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்துவிடுவாள் ராஜம்; இல்லையென்றால் பரக்கப் பரக்க வாசக் கதவை பூட்டிக்கொண்டு கோவிலுக்கோ, கடைக்கோ கிளம்புவாள்.

கூடுமானவரையில் தன்னால் அப்பாவுக்கும், பிள்ளைக்கும் ஆகாமல் போகக்கூடாது என்ற பைத்தியக்கார ஆசை அவளுள் இருந்ததாலேயே வாயைத் திறந்து புருஷனிடம் ஒன்றும்

சொல்லாமல் இருந்ததோடு, முடிந்த மட்டும் மாமனாரிடம் தனியாக அகப்பட்டுக் கொள்ளாமலும் இருந்தாள்.

எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இப்படிக் கண்ணாமூச்சி ஆட முடியும்?

ராஜத்துக்கு கல்யாணமாகி எட்டு மாசம் ஆனபோது வயிற்றில் தலைச்சன் பிள்ளைக்கு ஆறு மாசம்.

ஒருநாள் ஓட்டலுக்கு விஸ்வம் புறப்பட்டுப் போய் விட்டான்—'சித்த மயக்கமா இருக்கு—நா அப்புறமா வரேன்' என்று வேதாசலம் வீட்டில் தங்கிவிட்டார்.

கல்லா சாவியை மறந்துவிட்டதால், பத்து நிமிஷத்தில் அதை எடுத்துச் செல்ல வீட்டுக்குத் திரும்பியிருக்கிறான் விஸ்வம்.

ராஜம் குளித்துவிட்டு வந்து சமயலறைக்குள் கதவை சார்த்திக்கொண்டு புடவை உடுத்திக் கொள்வதையும், கதவு இடுக்கு வழியாய் அப்பா மனைவியை ரசிப்பதையும் நின்று கவனித்துவிட்டான்.

பிறகு?

பிறகு என்ன?

விஸ்வம் ஒரு ஆண் பிள்ளை என்று தட்சணமே நிரூபித்து விட்டான். வாய் வார்த்தையாக ஒன்றுமே பேசவில்லை. எங்கு போனானோ, எப்படிச் சுற்றினானோ அன்று மாலையே ஊருக்கு அந்தக் கோடியில் ஒரு அறையை வாடகைக்குப் பேசின பின் பெட்டி, சாமான்களுடன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு வெளியேறி விட்டான்.

'ஏண்டா?'—என்று வேதாசலமும் கேட்கவில்லை—'என்னன்னா?' என்று ராஜமும் வாயைத் திறக்கவில்லை.

மூவருக்குமே காரணம் தெரிந்ததுதான்.

கையில் இருந்த பணத்தைக் கொண்டு அத்தியாவசியமான பொருட்களை விஸ்வம் வாங்கினான்—அன்றாடம் ராஜம் உதவி செய்ய ஒரு டின் பட்டாணி சுண்டல், மசால் வடை, முறுக்கு இவைகளைச் செய்து பீச்சில் விற்க ஆரம்பித்தான். பண்டங்கள் ருசியாய், தரமாய் அமைந்ததால் வறுமையில்லாமல் குடும்பத்தை ஓட்டும் அளவுக்கு வருமானம் வந்தது. பணத்தில் பெண்டாட்டியை விஸ்வம் புரள விடாவிட்டாலும், தன் அன்பால் அவளைத் தாங்கத்தான் செய்தான்.

லக்ஷ்மி பிறந்தாள். இரண்டு வருஷத்தில் வைதேகியும் சேர்ந்து கொண்டாள். காலம் இருக்கும் இருப்பில் இதற்கு மேல் வேண்டாம் என்று ராஜமும் விஸ்வமும் தீர்மானித்து, புத்தியுடன் நடந்து கொண்டார்கள்.

கணவனுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்தபின், எஞ்சி நின்ற பொழுதில் அப்பளம், வடாம் இட்டுத் தன்னால் ஆன அளவில் வருமானத்தைக் கூட்டினாள் ராஜம்.

கடன் இல்லாமல், யார் தயவையும் எதிர்பார்க்காமல் ஏதோ திருப்தியாய் வாழ்ந்து வந்தவர்களின் நிம்மதி, சென்ற வருஷம் ஓர் அடைமழை பெய்த நாளில் பறிக்கப்பட்டது.

பதார்த்தங்களை மழையின் காரணமாய் விற்க முடியாமல் போனதால், இரவு வெகு நேரம் பீச்சில் சுற்றி அலைந்த விஸ்வம், கிடைத்த வரைக்கும் போதும் என்று தீர்மானித்து வீட்டை நோக்கி நடக்க எண்ணி, சாலையைக் கடந்திருக்கிறான்.

பிசாசாய் வந்த காரை அவன் கவனிக்கவில்லை. இருளில் மழையில் இரண்டு தகர டின்களைத் தூக்கிக்கொண்டு சாலை யைக் கடக்கும் விஸ்வத்தை வண்டியோட்டியும் பார்க்கவில்லை.

செம்மை அடி...

மழையை தனக்குச் சாதகமாய் வைத்துக்கொண்டு கார்காரன் நிற்காமல் ஓடிவிட்டான்.

விஸ்வத்தின் இரண்டு கால்களும் தொடைக்குக் கீழ் அறுபட்டுப் போயின. வலது கையில் மூன்று இடங்களில் எலும்பு முறிவு.

ஆறு மாசங்கள் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தான் விஸ்வம். ஆஸ்பத்திரிக்கும் வீட்டுக்கும் நடையாய் நடந்து ஓய்ந்து, தேய்ந்து போனாள் ராஜம்.

பிள்ளைக்கு அடிபட்ட விபரம் கேட்டு ஓடி வந்தார் வேதாசலம். அழுதார், புலம்பினார். பண உதவி செய்ய முன் வந்தார்.

முதல் மாசம் அப்பாவிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசாமல் வீம்பாய் இருந்தான் விஸ்வம். ஆனால் இந்த வைராக்கியமும் பிடிவாதமும் எத்தனை நாளைக்கு? கஷ்டத்திலும் வறுமையிலும் புரண்டு, மாசங்களைக் கடத்தினபோது, வேண்டாம் என்று

உதவியை ஒதுக்க தனக்கு யோக்யதை இல்லை என்று பூரணமாய் உணர்ந்து அப்பாவின் கரிசனத்தையும், அன்பையும், பண உதவி யையும் வாய் திறக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டான்.

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து டிஸ்சார்ஜ் ஆகி வீட்டுக்கு வந்ததும் ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாத விஸ்வத்தையும் ஐந்து, இரண்டு வயசு லக்ஷ்மி, வைதேகியையும், காப்பாற்றி குடும்பத்தை நடத்து வதற்குள் ராஜத்தின் முழி பிதுங்கித்தான் போயிற்று.

"என்னத்துக்காக இங்கே கெடந்து ஒருவாய் சோத்துக்கு இல்லாமல் திண்டாடணும்? அங்கே வந்து என்கூட இருக்கப் படாதா? நான் சம்பாதிச்சு கொஞ்சம் சேத்து வைச்சிருக்கிற தெல்லாம் யாருக்கு? இது என்ன வைராக்கியம்?"—இவர்கள் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் வெளிப்படையாய், தைரியமாய் வேதாசலம் பேச முற்பட்டு விட்டார்.

சரோஜா வீட்டில் முறுக்குச் சுற்றிவிட்டு களைத்துப் போய் அன்று ராஜம் வீடு திரும்பினபோது வேதாசலம் அங்கிருந்தார்.

விஸ்வத்தின் தலைமாட்டில் ஆறு ஆரஞ்சுப் பழங்கள், இரண்டு ஆப்பிள், ஒரு ஹார்லிக்ஸ் புட்டி, குழந்தைகள் கையில் பிஸ்கோத்துப் பொட்டலங்கள்.

அவர் புறப்பட்டுப் போன பிறகு மோட்டுவளையைப் பார்த்துக்கொண்டு வெகுநேரம் படுத்திருந்த விஸ்வம் மெல்லச் சொன்னான்—"ஆயிரம் இருந்தாலும் அவர் என்னைப் பெத்தவர்; என் கஷ்டம் தாங்காம உருகிப் போறார். வயசான காலத்துல அவர்கிட்டே இருக்கறதுதான் நியாயம்னு தோணறது. அவர் நம்ம கிட்டே சண்டை போட்டாரா? இல்லை வீட்டை விட்டுத் தொரத்தி னாரா? என்னத்துக்காக நமக்கு இந்த வீம்பு? நான் இப்படி ஆனப்புறம் அவரோட சேர்ந்து இருக்கிறதுதான் நமக்குச் சௌகரியம். அப்பா அழுது, மனசு கஷ்டப்படறது எனக்குத் தாங்கலை. நாளைக்கு வண்டியோட வரேன்னார். நான் யோசிச்சுப் பாத்துச் சரினுட்டேன். என்ன?"

பெண்டாட்டி ஒருவேளைச் சோறுகூட சரியாக உண்ணாமல் அல்லாடுவது தன் மனசை உறுத்தினாலும், வாய்க்கு ருசியாய் நாலு பதார்த்தங்களும், சௌக்கியமாயப் படுக்க இடமும் தனக்குத் தேவைப்படுவதை உணர்ந்து விட்டதாலுமே விஸ்வம் இந்த முடிவுக்கு வந்திருப்பதை ராஜம் புரிந்துகொண்டதால் பேசாமல் இருந்தாள்.

மறுநாள் பழையபடி மாமனார் வீட்டோடு குடி போயாகி விட்டது.

வருஷங்கள் ஆனதாலோ, இல்லை தனக்கும் குழந்தைகள் பிறந்து உடம்பு தேய்ந்து போனதாலோ, இல்லை பிள்ளை இப்படி ஆகிவிட்டானே என்று இடிந்து போனதாலோ, தெரியவில்லை, வேதாசலம் முதலில் சில நாட்களுக்கு அவர் உண்டு அவர் வேலை உண்டு என்று தன் வழிக்கு வராமல் இருந்தபோது, ராஜம் மகிழ்ந்து தான் போனாள்.

ஆனால், வெகு சீக்கிரத்திலேயே பழைய குணங்களான தொடுவது, தடவுவது, கள்ளத்தனமாய்ப் பார்ப்பது எல்லாம் தலை எடுக்கவும் அவள் இருதலைக்கொள்ளி எறும்பானாள். நிம்மதியாய் இருக்கும் கணவனிடம் எதுவும் சொல்லவும் பயம்.

ராஜம் வாயை மூடிக்கொண்டு இருக்க இருக்க வேதாசலத்தின் ஆசை கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. விடியற்காலை எழுந்து எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்துவிட்டு ஸ்வாமியிடம் கண்மூடி அவள் நின்றபோது பின்னால் அரவம் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

வேதாசலம்—

கையில் பூப்பந்தோடு நின்றிருந்தார். அவள் கைகளில் அதைக் கொடுத்து இவள் வாங்க முயன்ற சமயத்தில் இறுக்க அணைத்து வாயில் முத்தமிட்டதும் ராஜம் பதறிப் போனாள்.

“நீங்க என் தோப்பனாருக்குச் சமம். வேண்டாம்ப்பா... அப்பா” என்று தனித்து புலம்பித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு சமயற்கட்டுக்குள் ஓட்டமாய் ஓடிப் போனாள்.

அன்று மதியம் கணவனை உட்கார வைத்து அவன் மார்பில் தலையை சாய்த்துக்கொண்டு, “நாம்ப பழையபடி தனியா போயிடலாம்னா—இந்தாத்திலே இருக்க எனக்குப் பயமா இருக்கு... காரணத்தைக் கேட்காதீங்கோ... நாம் போயிடலாம்னா” என்று ராஜம் அழுதாள்.

பதறும் மனைவியைக் கண்களை இறக்கிப் பார்த்தான் விஸ்வம். தலைமுடியைக் கோதவில்லை. கண்களைத் துடைக்கவில்லை. இதமாய் இரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லவில்லை.

ஒன்றுமே சொல்லாமல் மௌனமாய் பல நிமிஷங்களுக்கு இருந்துவிட்டுப் பின் பேசினான்.

"இப்ப என்ன நடந்துடுத்துன்னு நீ அழுது அமர்க்களம் பண்ணறடீ? நான்தான் ஒண்ணுக்கும் ப்ரயோஜனம் இல்லாதவனா ஆயிட்டேன். நம்ப குடும்பத்தைக் காப்பாத்தறது—ஆணுக்கு ஆணா நின்று காப்பாத்தறது—அப்பாதானே? அவரும் மனுஷர்தானே? அவர் இஷ்டப்படி நடந்துண்டா நீ என்ன தேய்ஞ்சா போயிடுவே?"

தணலை வாரிக் கொட்டின தினுசில் கணவன் பேசின உடனே தடக்கென தலையைத் தூக்கி அவனைப் பார்த்தாள் ராஜம். சௌக்கியமான சாப்பாடு, வசதியான வாழ்க்கை இன்றைக்கு விஸ்வத்துக்கு ரொம்ப அவசியம். அவைகளை இனி எத்தனை உழைத்தும் அவனாலோ அவளாலோ கனவில்கூட அடைய முடியாது என்பதை, அவன் நிதர்சனமாய் உணர்ந்து விட்டதால், சூன்யமான பார்வையுடன் பேசிவிட்டு மீண்டும் ஆயாசத்துடன் படுக்கையில் சாய்ந்தபோது, ராஜம் வாய்வார்த்தையாய் பதில் ஏதும் பேசவில்லை. ஆனால், அந்த வெள்ளிக்கிழமை ராத்திரி தான் கட்டிய புடவைத் தலைப்பால் கழுத்தை சுருக்கிக் கொண்டு ராஜம் செத்துப் போனாள்.

— குங்குமம், 1978